

[Erlendsson.]

tyder også penge, men det er, ligesom om forslagsstillerne er helt uden forståelse for, at penge ikke er noget, der regner ned fra himlen, at en gældsstiftelse for staten skal betales med påløben rente, og at de, der skal betale det, ikke er andre end skatteyderne, hvis der i den sidste ende er nogen tilbage, man kan få.

Naturligvis vil vi få at høre her i dag — jeg glæder mig til hr. Maigaards indlæg, som jeg er helt sikker på — at fremskridtspartiet, som fiskerne sætter deres lid til, når det kommer til stykket intet vil gøre for fiskerne. Nu er jeg sikker på, at det vil blive sagt to gange. Nej, vi vil ikke føre tilskudspolitik for at hjælpe erhvervene. Vi vil lade pengeinstitutterne finansiere erhvervene. Vi vil fjerne den største af alle omkostninger, erhvervene har, og som er den, der tynger dem mest og nedsætter deres konkurrenceevne over for udlandet, ved i første omgang at nedsætte indkomstskatten med henblik på fuldstændig afskaffelse over en 5-årig periode. Det vil give erhvervene likviditet til at stå imod med i nedgangsperioder, som er uundgåelige. Når den ventede opgang, der er denne regerings og dens støttepartiers eneste håb imod vor økonomiske krise, engang forhåbentlig er kommet, og der igen kommer en opgangsperiode, så vil der på et senere tidspunkt på ny komme en nedgangsperiode. Man kan ikke bruge uhindret af borgernes indtjening og så håbe på, at man, når nedgangen kommer, kan trække sig selv op ved håret.

Efter nytår har forholdene, som fiskeriministeren sagde, bedret sig en smule for fiskerne. Det siges ikke for at skjule, at mange stadig har store vanskeligheder. Vi hørte gennem fiskeriministeren, at lånemulighederne var tilfredsstillende udnyttet. Jeg synes nu ikke, at de tal, fiskeriministeren fremlagde, var imponerende og viste, at der var større ivrighed for at benytte sig af disse muligheder. I de samtaler, jeg har haft med fiskerne — og dem har jeg haft en del af — har jeg kun mødt en afvisende holdning. De er helt klar over, at hvis ikke de er berettigede til banklån, hvis de ikke er kreditværdige, så er der meget lidt, de kan opnå, selv om man nu har overtalt pengeinstitutterne til en liberal holdning, til ikke at skride di-

rette til tvangsauktion, hvis lånene ikke afbetales inden for denne 5 års periode.

Fiskeriministeren har også sagt, at fiskerne har investeret for voldsomt, at de har været letsindige. Men det skyldes jo atter indkomstskatten. Den eneste måde, man som fisker kan lægge lidt til side på, er at udnytte fradragsreglen. Som følge af den og som følge af indkomstskatten har man set optimistisk på mulighederne og investeret i nyere og bedre fartøjer og redskaber.

Så kan man selvfølgelig spørge, hvad der skal gøres, og hvad der kan gøres ud fra vort synspunkt, hvad en dansk regering kan gøre, når et erhverv er i vanskeligheder. Ja, først og fremmest må man, når man har viklet sig ind i forpligtelser som for fiskeriets vedkommende i kommissioner og konventioner, sørge for at føre de forhandlinger, der dér skal føres, med al mulig styrke og fasthed, og man kan ikke tillade sig, som fiskeriministeren gjorde, at tage til Rom til et budgetmøde i FAO, når der foregår meget vigtige genforhandlinger i London. Jeg har tidligere sagt, og jeg vil gerne pointere det meget kraftigt igen, at det, som man skal gøre, det er ikke at give tilskud, men at føre en fornuftig og kraftig politik som den, jeg her omtaler.

Fiskeriministeren har tidligere sagt, at de vanskeligheder, som fiskerne kan vente, er meget større end den akutte krise, de var inde i, og det er da fuldstændig rigtigt. Vi har set nu, at England som følge af Islands udvidelse af fiskerigrænsen til 200 sømil omgås med tanken om — det er i hvert fald, hvad man hører — at lave en tilsvarende udvidelse af sin egen eksklusive økonomiske zone til 200 sømil. Det er naturligvis noget, som man ikke kan gøre uden at bryde med EF, for efter EF-bestemmelserne skal alle ressourcer være lige tilgængelige for alle EF-lande. Jeg vil gerne opfordre fiskeriministeren til at følge denne sag meget, meget nøje og holde meget stærkt fast på, at det kan England i hvert fald ikke tillade sig.

Man taler i de to lovforslag om, at de skal fremme en strukturændring inden for fiskeriet til konsumfiskeri i stedet for industrifiskeri. Dét vil jeg gerne gøre opmærksom på, at når konsumfiskerne strejkede under fiskerikrisen sammen med industrifiskerne, så var det, fordi de ville vise deres